

langt spring ned mod hende. Mina vælter, taber de hvide blomster ud af sine hænder, og de falder på vejen.

Peter Adolphsen

Armstumpen, edderkoppespindet og orgelsonaten

Der var engang for længe siden, langt nede i Tyskland, et par simesiske tvillinger, der lød navnene Ernst og Bernd, og de havde to hoveder, to arme, tre ben og en ubrugelig armstump, der stak ud fra deres fælles brystkasse. Armstumpen kaldte de for Plönz.

Cöthen hed byen, hvor Ernsts og Berns far havde sin smedje. Dagen lang stod han og hamrede på jernet, og tvillingerne stod tit i varmen fra esssen og vippede på deres tre ben i takt med faderens hammerslag. Således voksede de op med en uafslædt klingren for ørerne, og det var med denne lyd i hovederne, at de en dag som 9-årige stolprede rundt i skoven.

"Klingggg!" udbrød de i kor, idet Plönz blev filtret ind i et edderkoppespind, de kom til at strejfe. De stod lidt og virrede rådvildt med armstumpen, men det klistrede filigran blev hængende.

"Vil du fjerne det med din arm, eller skal jeg?" spurgte den ene omsider:

"Du skal endelig ikke holde dig tilbage, kære bror," svarede den anden.

"Jeg skal gerne overlade æren til dig," sagde den første.

"Nej, vær nu ikke så beskeden," sagde den anden.

Og sådan stod de og udvekslede artigheder, der skulle dække over, at ingen af dem havde lyst til at røre ved det ulakre edderkoppespind, da selveste prins Leopolds kapelmester kom tilfældigt forbi. Han var en temmelig bredmavet mand.

"Kære tykke herre," sagde Ernst og Bernd i kor, "vil De være så venlig at fjerne edderkoppespindet på vores armstump?"

"Det skal være min mindste kunst, børn!" sagde kapelmesteren

jovialt og verificede edderkoppespindet væk. "Sig mig nu," fortsatte han, idet han tog hver deres hånd i sine og undersøgte dem, "kunne I tænke jer at spille på det store kirkeorgel?"

Og sådan gik det til, at Ernst og Bernd fik orgeltimer af selveste Johann Sebastian Bach, og selv om de ikke viste særlige anlæg for musikken og snart forlod orglets brusen for hammerens klingren, som de fandt mere vederkvægende, så nåede den senere så berømte komponist dog at skrive en lille orgelsonate, der siden har forundret talrige filologer og musikere, fordi den kræver to organister, hvoraf den ene kun skal bruge den ene fod.

Lars Frost

Paraply

De fire paraplyer faldt med skaflet først, langsomt som mælkebøttefrø. Han rev handskerne af og kastede dem fra sig på tagpapet. Så kravlede han ned ad stigen til øverste etage. Han trykkede elevatoren op og gled ned gennem huset, tilbage til horisonten fra himlen.

"Alle mit livs rekorder," hviskede han og børstede støv af sine ærmer.

Han gemte sig i en parkeret togvogn i filtret af skinner bag stationen. Hans krop var slidt. Der var led der kradsede, og hovedet summede. Han huskede den længste rejse med båd, skyerne som lignede hunde mest, og han huskede huset med flest tomme hængsler.

Minder, tænkte han, må ikke fylde for meget.

Han huskede det længste regnvejr.

Det var hans længste rejse med båd nogensinde. Han gik ombord på båden sent en aften. Det var mørkt, næsten nat, men båden lyste gennem alle vinduer ud på havnen.

Han havde båret sin bagage ned i kahytten. Den tunge taske og den tomme taske, som næsten ingenting vejede, han havde lagt dem under sengen. Jakken hængte han på en stoleryg.

Han nåede op på dækket, inden skibet lagde fra, og han blev strå-
ende længe for at se havnen forsvinde i mørket.

"Ved du, hvor restauranten er?" spurgte hun.

Han sagde, at det vidste han ikke.

"Vil du med ud at lede?" spurgte hun.

Det var ikke svært at finde restauranten. De spiste sammen, og
hun insisterede på at betale. Hun havde inviteret, sagde hun. Han
forsøgte at få lov til at dele regningen, men hun afslog alt andet end
den middag, han artigt bad hende spise med sig næste aften.

"Det er så ligegyldigt at læse, hvis man ingenting har at sige," havde
hun sagt, og han havde sagt: "Hm?" og drukket af sit glas.

Hun fortalte om sit arbejde. Hun arbejdede i en svømmehal. Hun
gik omkring i det lave bassin med skvulp om lårene og kiggede på
børnene. Hun skubbede dem gennem badet og hjalp dem i tøjet.
Når de sidste var gået, plejede hun at svømme en tur i det store bas-
sin.

De drak kaffe og gik en tur langs rælingen hele skibet rundt.
Hun havde slået en paraply op og rakte den til ham. Han forsøgte at
holde paraplyen fast mod havet, som spyttede, men vinden sled hele
tiden stiverne ud af form. Da de var nået hele vejen rundt langs skt-
bets kant, sagde de godnat og skiltes.

Hun sagde: "Vi ses i morgen," og han smilede.

Han havde glemt at give hende paraplyen tilbage. Han tog den
med ned i sin egen kabyt og tænkte, at han ville give hende den til-
bage i morgen.

"Tilfældet interesserer mig," sagde hun. De havde begge bestilt kalv
efter suppen. "Det interesserer mig så meget, at det næsten er en be-
sættelse. Grader interesserer mig. Og forskelle. Forskellen mellem
interesse og besættelse, neurose og psykose eller vanvid interesserer
mig, fordi den er relativ, og relativiteten interesserer mig, fordi den
måske ikke er tilfældig."

Alt det sagde hun uden at tøve, og selvfølgelig lod det som noget,
hun havde øvet sig på, men det gjorde ikke noget. Han havde glemt
paraplyen, men hun sagde, at det gjorde ingenting, hun havde så
mange. Han kunne beholde den, hvis han ville, eller smide den væk.

"Det virker som om, du har mange meninger," sagde han, og

selvom han slet ikke kendte hende, sagde han: "Du virker som et
helt og sundt menneske."

"Kan du se sådan noget?" spurgte hun. "Ser du mennesker helt?
Jeg er tit i tvivl. Jeg kender ingen hele mennesker, ikke sådan som
man mener, når man siger, at mennesker har mange sider. Jeg ken-
der ingen hele vejen rundt. Jeg tror kun, vi ser nogle få sider af dem,
vi kender. Vi ser de sider, de vender mod os, og dem vi kan snyde os
til et glimt af, når tilfældet vil det, eller de bliver rundtossede og
ikke ved, hvad der er foran og bagved på dem selv eller deres swea-
tere."

"Som når vi er børn?" sagde han og smilede.

"Måske, men man må ikke tro, sproget er dumt. Og barndom-
men er aldrig tilfældig. Den er et dagligt fænomen, selvom børn ta-
ger deres sweatere omvendt på."

Da de gik tur på dækket, var alt ligesom dagen før. Havet blæste ind
over rælingen fra bølgetoppene, og igen trak hun en paraply frem
fra sin taske. Hun rakte den til ham, og han forsøgte at pege mod
den fugtige vind. Da de skiftes, bad hun ham beholde paraplyen. Se-
nere, da han skulle forlade skibet, pakkede han de to paraplyer i den
tomme taske.

Hun talte meget om, hvilket vidunderligt tilfælde det var, at de
skulle bo på samme hotel, "og skuespil," sagde hun, "er altid noget
med at stjæle noget fra en anden: Aftituder, mimik eller et eller an-
det. Hvis du vil spille skuespil, så pas på hvem du stjæler fra, der er
så mange kedelige mennesker."

De gik gennem byen omkring havnen. Det blæste næsten ikke,
regnen faldt lige ned. Hun rakte ham en paraply, og han havde let
ved at holde den oppe over dem.

De gik ind i et hus ved de yderste moler. Hun skubbede til ham,
så han tabte paraplyen, og hun trak ham med gennem huset. Der
var ingen døre i huset. Alle hængslerne var tomme, skruet til dør-
karmene og meningsløse. Der var en lang kæde af værelser på hver
etage.

"Jeg arbejdede på et bibliotek," fortalte hun, mens de gik op ad
trapper og krydsede dørtrin.

"Hvad med svømmehallen?" spurgte han.

”Det var løgn. Ikke en rigtig løgn. Det var efter biblioteket. Jeg skulle læse bøgerne, når de kom fra trykkeriet, og jeg skulle sørge for, at de blev sat i de rigtige afdelinger. Jeg kunne ikke sortere bøgerne, jeg læste dem ikke, jeg kunne ikke fortælle, hvad de handlede om eller give dem de rigtige mærkater og sætte dem på de rigtige pladser. Selvfølgelig blev jeg fyret, da det blev opdaget, at jeg stillede bøgerne tilfældigt ind på hylderne.”

”Jeg kan ikke lide det her hus. Lad os gå,” sagde hun, og udenfor rakte hun ham en ny paraply.

De gik ned mod stranden bag huset uden døre. Skyerne lignede hunde mere end alle andre skyer, han havde set.

”Se skyerne,” sagde han. ”Deroppe sidder en klynge spættede daminertæver på hug og tisser med sol på ryggen og skygge under maven. Se, kan du se regnen derude over havet? Det slørede, disede? Det er regnen. Og derovre løber en blå og sort satan med fråde om munden og strinter som en fuld mand, der vil skrive sit navn med pis på husmurene. Vent, det begynder at regne om lidt. Kom tilbage under paraplyen. Du kan ikke bare løbe din vej. Du bliver våd, og så bliver du syg.”

”Hvis jeg bliver våd, hopper jeg i vandet,” siger hun, mens hun løber mod bølgerne, og regnen slukker farven i hendes kjole, som var en brænd af røde blonster.

Under huden og under vandet sparker hun gennem bølgen. Vandet ser gennem kjolen, ned under kronblade, støvfangere og strænger, ned på mulden. Hun er sund jord, mættet og fuld af skygger på åndedrættet.

Da de løb hjem til hotellet, for at hun ikke skulle blive syg i det våde tøj, slog han paraplyen sammen, og han beholdt den og genlte den i sin taske sammen med de to andre.

Han drømte den samme drøm hver nat.

Han drømte et ur. Klokken var syv, og hun kom op fra kloakken gennem dækslet ved Nansensgade og Gothersgade for at begynde sit liv over jorden.

Hun gik ture med sin taske fuld af paraplyer og drak af springvandene. I drømmen havde hun hvid hud, lyst hår og grønne øjne

ligesom i virkeligheden. I drømmen var hun vokset op på kanten af en vulkan ved et koldt hav.

Hun slog aldrig en paraply op. Når det regnede, gik hun omkring med sin taske med paraplyer og slog aldrig en paraply op.

Hun lugtede, men ikke af kloak. Hun duftede af tulipaner og porrer, gulerodstoppe og alt det andet, som kommer op fra jorden. Og hun levede som et tulipanløg, hendes dag var som løgets år, fra hun kom frem fra dækslet, til hun trak sig tilbage under det.

Han så det hver nat.

Den her nat vågnede han efter drømmen og gik ned til havnen og huset med tomme hængsler for at hente den paraply, han havde tabt. Han fandt den og genlte den i sin taske.

Fra togvognen bag stationen kunne han se vejret skifte fra gråt til blåt, og han kunne se skinnerne ligge i solen.

Udenfor lå alle de steder, han kunne komme til skade.